

La sensatesa necessària del Grup Koiné

«El manifest de la discòrdia és un text que hauríem de signar tots els qui considerem que els pobles i les persones han de ser lliures i no subalterns»

Escrivia Jean-Claude Trotel al llibre *Football je t'aime... moi non plus* que "la identificació dels aficionats es construeix no solament a través del suport al propi equip sinó també en la desvaloració dels adversaris. Ells es converteixen ràpidament en l'enemic comú que forja la unitat del nosaltres". En política -com el futbol i qualsevol activitat que es regeixi per l'imperatiu de la passió i la pertinença- necessitem un adversari que ens reafirmi. La nostra realitat, construïda en base a tribus, deïtats i ídols, necessita aquests mecanismes de divisió en bàndols acrítics.

En aquest escenari, només una cultura de televisió i titular, de crits i retrets, de tu contra mi, de jo contra tu i d'insults prefabricats, podria menysprear, demonitzar i tractar el manifest *Per un veritable procés de normalització lingüística a la Catalunya independent*

(<https://drive.google.com/file/d/0Bw3LndXq3rkETzRxQ3RvcGtyNVk/view>) del grup Koiné de

"pamflet amb elements racistes" o de mantenir una posició de "fonamentalisme cultural". Que, a sobre, sigui Lluís Rabell

(<http://www.naciodigital.cat/noticia/106261/rabell/titlla/racista/manifest/aposta/catala/llengua/territorial/unica>) qui es permeti el luxe de dedicar floretes com aquestes és un greuge encara més pernicios, per inesperat i per manca de rigor.

El manifest de la discòrdia és, de dalt a baix, un crit de sensatesa que advoca per l'entesa i que demana, literalment, "*articular la llengua catalana com a eix integrador de la nostra ciutadania en un marc d'assumpció pública del multilingüisme com a riquesa individual i social, amb totes les mesures necessàries per a garantir que tothom se senti reconegut i inclòs en la construcció d'un país normal, també pel que fa a la llengua*". Llegiu-lo i convindreu que és un text que hauríem de signar tots els qui considerem que els pobles i les persones han de ser lliures i no subalterns.

Qui critica el manifest és que no se l'ha llegit. Qui el titlla de racista és o bé cec, o bé mesquí. O ambdues coses. Una lectura raonable del text no admet dubtes, ni apunta, òbviament, a l'adveniment de l'anunciadíssim i apocalíptic Apartheid barretinaire. És un text que advoca per obvietats que hauríem de tenir assimilades si això fos un país normal, amb gent normal, amb aspiracions vitals normals. És fer visible un debat que s'haurà de mantenir, tard o d'hora, per tal de decidir si volem una llengua útil i viva o volem un sarcòfag on reposi una llengua momificada a causa de la inacció i de la bona voluntat dels *progres* de sempre.

El català és la llengua pròpia de Catalunya, i això és, a banda de rigorós i científic, de sentit comú. I és el vehicle de cohesió d'una societat que sempre s'ha mantingut unida per la llengua, malgrat les diferències i ideologies que l'han alimentat al llarg dels segles. Si el castellà ha de ser o no oficial és un debat que ens enriquiria, a tots plegats. Per això, malfieu-vos d'aquells qui menyspreen la possibilitat de parlar-ne. Tremoleu de qui faci bandera d'un bilingüisme que mai no ha exercit. Allunyeu-vos de qui necessiti l'insult o la desvalorització de l'adversari per construir el seu propi relat.